

Докат дума издума,
силно се порти хлопнали
и са кучета залали.
Стефан си порти отвори,
че е пристигнал пашата,
пашата от Цариграда,
със седем души заптии.
Паша дума Стефане:
– Стефане, карагяурино,
ти ли си турци кайдиса,
дето ми двори редяха
и ми палати красяха.
Стефан на паша думаше:
– Пашо ле, главо голяма,
аз ти турци кайдисах
със една кука овчарска
и още трима да имаш,
и тях ще, пашо, кайдисам,
пред турци глава не скланям.
Пашата дума Стефане:
– Аферим, Стефане, машалла,
юнашко сърце ти имаш,
Стефане, ако си съгласен,
стефане, турчин да станеш,
на мене гюве да станеш,
аз имам бяло ханъмче,
на осемнайсет години,
слънце не го е видяло
и вятър не го е лъхало,
ако го вземеш, Стефане,
на мое място ще седнеш
в Цариград паша ще станеш.
Стефан на паша думаше:
– Вземам го, пашо вземам го,
ако ми, пашо, разрешиш
сюрия свини, пашо ле,
през Цариград да прекарам,
през тази Узун чаршия,